

SNĚHOVÁ KRÁLOVNA

Luděk Richter podle stejnojmenné pohádky Hanse Christiana Andersena

Herec a herečka zpívají píseň CESTY I

Země je kulatá
směr se těžko hledá
cesty vedou sem a tam
nám to přesto nedá

Chodíme po světě
hledáme svý štěstí
pohádky hrajeme
pro ty, co se sešli

Nemáme Kašpárka,
ba ani Škrholu
lidi nám nadávaj
do moulů, do

My jsme však veselí
táhneme krajem
věříme na štěstí
a pořád hrajem

Na scéně jsou dva těsně přiléhající domky s okénky, vytvářející jakousi „oponu“.

Kaj vykoukne z okénka: Dobré jitro.

Gerda vykoukne z okénka druhého domečku: Dobré jitro.

Oba vyjdou před domky, Kaj dá Gerdě růži, ta zabíhá s voláním:

Gerda: Mám ji!

Oběhnutím zadem si vymění místa, Kaj se objeví na druhé straně s růží a volá:

Kaj: Mám ji já!

Totéž se opakuje ještě dvakrát; když vyběhnou počtvrté, všimnou si zapadajícího slunce v dálce, zarazí se, podívají na sebe, zaběhnou dovnitř a oba naráz vykouknou z oken:

Gerda: Dobrou noc.

Kaj: Dobrou noc.

Noc - chvíle ticha; znovu se otevře okénko, z něj vykoukne Kaj a celá situace od „dobrého jitra“ až po noc se opakuje ještě podruhé a potřetí - tak plyne den za dnem.

Když si počtvrté řeknou „Dobré jitro“ a šli by si opět hrát před dům, ozve se zaklepání. Kaj a za ním Gerda vyjdou před dům a rozhlíží se.

Gerda: Kdo to byl?

Kaj: Nevím. (straší ji:) Možná Sněhová královna!

Gerda se lekne: Nemluv o ní! (ohlédne se) Je prý zlá. (znovu se ohlédne) Koho políbí, s tím je prý ámen.

Kaj ji vezme růži a vyšplhá s ní na popínavé růže. Gerda se udiveně otočí:

Gerda: Kaji... Vrať mi tu růži!

Kaj shora: Tak si pro ni pojď!

Gerda se snaží vyšplhat nahoru, padá...

Kaj se směje, pak jí poradí: Musíš se přitáhnout rukama, nohu dát nahoru - tak vidíš...

Oba sedí a houpají se, spokojení, šťastní...

Gerda po chvíli: Co kdyby nás někdo viděl, že šplháme po růžích?

Kaj: Tak zavřeme.

Oba seskočí a zavřou dveře - za nimi opět výskot:

Gerda: A mám ji!

Kaj: Kdepak - mám ji já!

Gerda: Ne, ne, ne - já ji mám...

Vyběhnou, všimnou si zapadajícího slunce v dálce, zarazí se, zaběhnou dovnitř, zaběhnou dovnitř, vykouknou z oken - když v tom Kajovi cosi padne do oka.

Kaj: Au!

Gerda: Co se ti stalo

Kaj změněný - vztekle: Nic se mi nestalo. Co by se mi mělo stát?! Dobrou noc!

Gerda: Dobrou noc.

Oba zmizí v domcích - noc. Začíná sněžit.

Gerda ráno: Dobré ráno! - Jů - sněží! (*vyběhne ven, obrátí se a volá:*) Kaji, zima je tady!

Kaj vyjde a prohlíží si nadšeně vločku: Ta je krásná! Jako z obchodu. (*Gerdě:*) Kam se hrabe tvá růže!

Gerda: Kaji?!

Kaj: Gerda, Gerda, trefila ji herda - bum!

Dá Gerdě herdu do zad, až upadne.

Gerda: Kaji???

Kaj na ní vyplázne jazyk a otočí se k ní zády.

Gerda: Babička říkala, že ti určitě padla do oka vločka Sněhové královny.

Kaj: Babička! Ta tomu rozumí! Už mě ty hloupé růže nebaví. Vůbec nic mě nebaví! Všechno je tu malé a hloupé! - Jdu ven!

Vytáhne si sáňky.

Gerda: Kam jdeš?

Kaj: Za Sněhovou královnou!

Gerda: Kaji!!! Počkej! Půjdu s tebou.

Kaj: To není nic pro holky! (*Strčí Gerdu dovnitř a zabouchne za sebou dveře; pak se podívá na růži, hodí ji na zem a s radostným:*) Juchú! (*skočí na saně a za jízdy radostně křičí:*) To je rychlost! Mám nejrychlejší sáňky!

Kaj zastaví; vtom jede kolem Sněhová královna na saních - přejede kolem Kaje, který na ní u vytržení zírá - Sněhová královna zastaví opodál a otočí ke Kajovi hlavu.

Královna: Chceš?

Kaj horlivě kývne: Chci!

Královna přejede před Kaje, ten se připojí se sáňkami za ni - zavíří sníh a frrr!

Kaj: Tohle je rychlost, to jsou sáně, to je život!!!

A jsou pryč.

Vichřice přejde, vítr odfoukne sníh, ozve se zpěv ptáčků - je jaro. Gerda smutně vyjde, podívá se do Kajova okénka, pak:

Gerda: Lidé říkají, že Kaj se už nikdy nevrátí. Že je prý mrtev. Možná se pod ním prolomil led. Prý si to zavinil sám. Ale on přeci nebyl zlý - to jen ta vločka. Řeko, vzala's mi Kaje? - Řeko! Vrať mi jej! Dám ti to nejlepší, co mám: dám ti své střevíčky! (*položí střevíčky na hladinu řeky:*) Vem si je, řeko! Plavte!

Plavte!!! Počkejte - pomůžu vám. (*nastoupí do loďky a postrkuje botičky, aniž si všimne, že sama vypluje s lodí:*) Plavte! Tak plavte! Plavte!...

Gerda odpluje.

Herec a herečka zpívají píseň **CO VZALA VODA**

Co vzala voda, nevydá (3x)

Jak roky voda běží,
vše odnáší pryč
tvé boty od mámy
ba i tvůj míč
už vrátí se ti stěží

Vzala je voda
snad je to škoda
co naděláš?

Jak voda léta plynou
vše odnáší pryč
i tvoje naděje
zmizí jak ten míč
a teď si hledej jinou

Vzal všechno čas
jak plyne čas
co naděláš
a jednou vezme si i nás.

Co vzala voda, nevydá (3x)

Namísto domků jsou na scéně vrátka zahrádky, před něž Gerda připlouvá s voláním:

Gerda: Pomóc!

Babka *vybíhá před vrátka*: Ále, ále...! (*přitáhne Gerdu s loďkou ke břehu*) Takové hezounké děvčátko a málem by se utopilo. Copak tě to napadlo pustit se sama do světa?

Gerda: Hledám Kaje - chlapce, který mně dával růže.

Gerda ukazuje růži Babce, ta se na ni podívá, odhodí ji na zem a češe Gerdu, jakoby očarovávala:

Babka: Kaje, Kaje - muzika nám hraje
nech ho klidně být - co chceš, můžeš mít
učesu ti vlásky - dělám to jen z lásky!
Co chceš, můžeš mít - mít, mít, mít...

Gerda *oblouzněná*: Co se to se mnou...? Kam jsem to jen chtěla?

Babka otvírá před Gerdou vrátka do zahrady a vtahuje ji tam:

Babka: Chtěla bys třeshně? - natrhej si. Chtěla bys jahůdky? - nasbírej si. A nezapomeň si prohlédnout mé květiny. (*zamkne za Gerdou vrátka a pro sebe si zamne rukama:*) Takové hezounké děvčátko jsem si vždycky přála mít. (*a zajde do domku*)

Gerda chodí zahrádkou, voní ke květinám, je okouzlená, až najednou uvidí za plotem svou růži.

Gerda: Růže! Má růže! Ach - málem jsem zapomněla... - Tulipáne, neviděl jsi mého Kaje?

Tulipán: Nezajímají mě Kajové. Musím držet hlavu hezky zpřímá. Nemohu se ohlížet po druhých.

Gerda: Slunečnice, určitě jsi z té výšky viděla Kaje!?

Slunečnice: Nestarám se o Kaje. Musím se otáčet za sluncem, aby si mě všimlo.

Gerda: Narcise, Narcisku, neviděl's Kaje?

Narcis: Ach, co je mi po nějakém Kajovi? Což nejsem sám dost krásný?!

Gerda: Chudobko, alespoň ty mi řekni: Kde je můj Kaj?

Sedmikráska: No dovo! Nejsem chudobka - jsem Sedmikráska! A o Kajovi nic nevím. Ale v zemi není - to bych musela vědět.

Gerda: Není tedy mrtev?!!!

Gerda jde k vrátkům, ta jsou zamčená - opře se o ně - nic - rozběhne se a vrátka nic. Leze tedy přes plot:

Gerda: Jak to říkal Kaj... Přitáhnout se rukama, nohu nahoru, tak...! (*seskočí, zdvihne růži a rozhlédne se:*) Bože, to jsem se zdržela. Vždyť už je skoro léto! (*a vydá se na cestu*)

*Herec a herečka zpívají píseň **BOSKY***

Ach jó, ptáci ty se maj'
Ach jó, ptáci ty se maj'
když se jim zachce, letí
a vidí celý kraj

Já když chci vidět kousek
tak musím boty vzít
a pořád jít, jít,
pořád jen jít

Ach jó, ptáci ty se maj'
Ach jó, ptáci ty se maj'
když se jim zachce, vzletí
a vidí, kde je Kaj

Já nemám ani boty
tak musím sílu mít
a bosky jít, jít, jít
jen bosky jít

Ach jó, ptáci ty se maj'
Ach jó, ptáci ty se maj'
když se jim zachce, vzletí
a vidí, kde je Kaj...

Na plotě při cestě sedí Havran.

Havran: Kampak? Kam tak sama v šírrém světě?

Gerda: Hledám chlapce jménem Kaj - dával mi růže, ale pak zmizel. Už od jara jej hledám.

Havran: Byl chytrrrý?

Gerda: Byl.

Havran: To by mohlo být. Byl krrrásný?

Gerda: Byl.

Havran: To by mohlo být. To by mohlo být.

Gerda: Cože?! Ty myslíš?!! (*obejme z radosti havrana*)

Havran: Jen rrrozumně! Jen rrrozumně! Mohl by to být on. Ale jistě na tebe zapo- mněl prro svou prrrinceznu.

Gerda *překvapena*: On je u nějaké princezny?

Havran: Nedávno se brrrali. Ona je moc krrrásná a on - on je akorrrát.

Gerda *jásá*: To je určitě Kaj! Tedy jsem jej našla! (*tleská rukama, skáče a metá kozelce, pak*;) Nedovedl bys mě k němu?

Havran: Rrrád, rrrád.

Havran letí, Gerda jej následuje - přijdou k bráně do zámku a Gerda už se chystá pře- lézat bránu.

Gerda: Přitáhnout se rukama, nohu nahoru...

Havran: Počkej! (*strčí lehounce zobákem do brány a ta se otevře*) Dál musíš sama. Buď opatrrrná - a já ti budu drrržet drrrápky.

Gerda obejmě havrana, dá mu pusu na zobák a havran opilý štěstím odlétá. Gerda vejde; vevnitř leží Princ a Princezna na závěsné posteli s nebesy, jež se táhle houpe. Gerda se snaží uvidět prince do tváře, ale houpání jí to stěžuje. Nakonec nešťastná z neúspěchu se otočí a vzdychne:

Gerda: Ach, jo!

...a v tom ji postel žd'uchne do zadku, až upadne; Princezna a Princ se na posteli oto- čí ke Gerdě.

Princezna: Co to?

Princ: Kdo to?

Gerda: Není to on!

Princezna a Princ se podívají na sebe a pak na Gerdu.

Princ: Kdo není on?

Princezna: A kdo jsi ty?

Gerda: Promiňte, princí: Vy nejste Kaj, chlapec, který mi dával růže. Promiňte, prin- cezno: Jmenuji se Gerda a hledám ho už od jara. Nohy mě už bolí.

Princ: Chudinko. Chůze vždycky bolí.

Princezna: Skutečnost je tak ošklivá

Gerda: Kaj není ošklivý. Neviděli jste ho?

Princ: Opravdového chlapce z masa a kostí? - nestýkáme se s opravdovými lidmi.

Princezna: Je s nimi tolik starostí.

Gerda: Ale Kaj...

Princ: V našich snech není.

Princezna: V těch je všechno snadné.

Princ: A lehké.

Princezna: A krásné.

Princ: A růžové. Pojď s námi snít...

Princezna: Snít...

Vtáhnou Gerdu mezi sebe a houpací postel se s nimi rozhoupá.

*Herec a herečka zpívají **PÍSEŇ O SNĚNÍ***

Sen má tu moc
že v okamžení
život se změní
a den je noc

Makové květy
zmámí tě dočista
líbaj' tě na ústa
čas sladce letí

Rána jdou do nocí
a noci do rána
než je hra dohrána
máš vše v své moci

Život je lež
Když zavřeš oči
tak se svět točí
jen jak ty chceš...

Gerda se vzpamatuje, otřepe a seskočí

Gerda: Snad je to krásné - ale já chci žít. Opravdu žít. S Kajem a starostmi.
Nezlobte se, půjdu.

Princ: Ach, škoda! Mohli jsme snít ve třech.

Princezna: Jdi si, jdi! - ale pěšky ne - to bolí.

Princ: Dáme ti kočár.

Princezna: A nové boty.

Gerda: Nashledanou. A děkuji...

Princ: Sbohem.

Princezna: Necháme si o tobě zdát.

Gerda: Sbohem!

Brána se zavírá a vyjíždí kočár s Gerdou v zlatých botkách.

*Herec a herečka zpívají píseň **JEDE KOČÁR***

Jede kočár zahradou
klapy - klapy - klap
jede s dobrou náladou
nic nemůže se stát

Jede kočár kolem pole,
je to jako sen,
ted' nahoře, ted' zas dole,
čert starosti vem!

Na scéně les.

Jede kočár v temném lese,
div z nás duši nevytřese.

Nevytřese, nebojte se,
v lese se to přece snese...

Jede kočár po cestě
rovné jako mlat,
veze dobrou náladu
nic nemůže se stát
veze dobrou náladu
nic nemůže se...

Loupežníci: Stát! (*vyrazili zpod stromů a obskočili kočár*)

Loupežníci: Dej sem prachy! Dej sem zlato! Dej sem drahý kamení!

Vytáhnou Gerdu a vyklepávají kočár.

Loupežnice vyskočí: Ticho!!! - ta je má! Bude z ní dobrá pečínka. - Vy si vemte kočár!

Loupežníci: Jé, jak to?!... - To jeotrava. - Ty si vem kočár! - Jo, my chceme tu princeznu...

Loupežnické děvčátko podleze pod Loupežničinou sukni.

Děvčátko: Jé, mamí, ta je hezká! Já ji chci na hraní.

Loupežnice: Ticho!!! Bude z ní pečínka.

Děvčátko *dupe*: Já ji chci, chci, chci, chci - chcííííí...

Rozječí se jako siréna - loupežníci si zacpou uši a utečou s výkřiky:

Loupežníci: Šmarjápano, zachraň se, kdo můžeš! - Aspoň kočár!

Loupežnice se roztřese, zacpe si uši a zařve:

Loupežnice: Tak si ji vem! (*a taky uteče*)

Loupežnické děvčátko mrkne vpravo - vlevo, a když vidí, že vyhrálo:

Děvčátko: A jsi moje!

Chňapne Gerdu a vtáhne ji do lesa, který se otevře a za ním je jeskyně.

Děvčátko: Neboj se, nezaříznu tě, dokud se na tebe nerozzlobím. Jsi nějaká princezna vid'?

Gerda: Říkají mi Gerda.

Děvčátko: Ukážu ti svoje zvířata. Všecky jsou moje! Tohle jsou moji holoubci - přistříh-la jsem jim brka. Tobě je taky přistříhnu! - A tohle je můj miláček sob. Občas ho musím šimrat pod krkem, aby dělal co chci. (*jezdí sobovi nožem po krku*)

Sob: Ne, prosím, ne!

Děvčátko: Líbí se ti to vid'? (*Gerdě:*) Tebe budu taky šimrat.

Gerda: Netrap ho, prosím. Radši si hraj se mnou. Dám ti své boty.

Děvčátko: Jé, ty jsou krásné - dej je sem! Aspoň tě přejdou choutky vzít do zaječích. Kam jsi vlastně chtěla jít?

Gerda: Hledám Kaje, chlapce, který mi dával růže. Už třičtvrtě roku ho hledám. Dala bych nevím co za to, abych ho našla. Ale nikdo ho neviděl.

Holoubci: My jsme ho viděli - my jsme ho viděli - vrkú - vrkú. - Ještě když jsme byli na svobodě. - Jel v kočáře Sněhové královny - až za polární kruh. - Políbila ho a řekla, že to je naposledy - vrkú - vrkú. - Další polibek, že by znamenal jeho smrt - vrkú - vrkú.

Děvčátko: Ticho, vrkalové, nebo vás podříznu k večeři. - Kdo kdy slyšel o nějakém polárním kruhu? A i kdyby: kdo by tam trefil?!

Sob: Já - já znám cestu - je to můj domov. Svítí tam polární záře.

Gerda *k holoubkům*: Opravdu jste ho viděli? (*k sobovi*) Opravdu znáš cestu?

Gerda se podívá na Loupežnické děvčátko a pak sklopí hlavu; Děvčátko se odvrátí, pak se rozhodne:

Děvčátko: Tak dobrá. Ale jestli ji nedovezeš... (*zašermuje sobovi nožem před nosem*)

Gerda: Ty jsi tak hodná! Děkuju ti. Všichni jsou tak hodní! Děkuju vám, holoubci, děkuju, sobe.

Les se zavře, Gerda vyjíždí na sobovi. Začíná sněžit.

*Herec a herečka zpívají píseň **ZA HORY, ZA DOLY I***

Za hory, za doly,
mé zlaté parohy
teď mě nesou
Kopýtek klapání
starosti zahání
líp je ve dvou

Zima už začíná
sníh padá do klína
kdo by se bál?
Za hory, za doly,
mé zlaté parohy,
neste mě dál!

Na scéně chalupa v lese. Gerda přijede na sobovi, seskočí, zaklepe - vrátka se pootevřou a povykoukne Finka

Finka: Pojdte honem dovnitř, ať neuteče teplo! (*a vtáhne je dovnitř - scéna se otevírá: Finka stojí u pece a míchá jídlo.*)

Finka: Kam vás sem čerti nesou v takové sibérii? (*vítr foukne sněh oknem*) Zavři okno! Ještě mi vyhasne oheň!

Gerda: Nezlob se na soba. Ten za nic nemůže

Sob: A nevyháněj Gerdu - hledá svého přítele Kaje.

Gerda: Jdeme k Sněhové královně.

Vítr foukne oknem sněh.

Finka: Zavři okno! - K Sněhové královně? Koho zasáhne její vločka, zoškliví se mu svět. Na koho dýchne, zamiluje se jen do její hladné krásy. Koho políbí zchladne mu srdce. Nezačínejte si se Sněhovou královnou!

Gerda: To ona si začala. Vzala mi Kaje, chlapce, který mi dával růže. Musím se k ní dostat.

Vítr foukne oknem sněh.

Finka: Zavři okno! - Nevíš o čem mluvíš. Sněhová královna je daleko. Strašně daleko. Za skalami a za pustinou plnou vlků. Malé děvčátko to nemůže dokázat. Zůstaň a pojez se mnou rybu.

Gerda: Ne, musím zachránit Kaje.

Finka: Jak chceš. Jděte k mé sestře Laponce. Žije až na konci světa, tam kde začíná polární kruh. Ta vám jistě poradí. Mnoho štěstí.

Gerda: Děkuji.

Otevrou se dveře - vítr zafičí místností a sob s Gerdou jedou sněhovou vichřicí.

*Herec a herečka zpívají píseň **ZA HORY, ZA DOLY II***

Za hory, za doly,
mé zlaté parohy

zimou se třesou
Úzko je člověku
někdy až do breku
jedu bílou tmou

Sníh padá na skály,
hvězdy se schovaly,
kdo by se smál?
Za hory, za doly,
mé zlaté parohy,
co bude dál?

Na scéně chaloupka ve skalách

Sob přijede se spící Gerdou; když zastaví, Gerda se z něj sveze na zem a spí tam. Sob zatuká kopýtkem a Laponka otevře vrátka. Čas od času zaduje vítr a škvírkou v okénku dovnitř vlétne sníh.

Laponka *při otvírání*: Koho to sem čerti...

Sob: Pssst! (*ukazuje na Gerdu*)

Laponka: A koho to neseš ty?

Sob: Nesu malou Gerdu - hledá svého přítele Kaje, kterého jí vzala Sněhová královna.

Laponka *vykřikne*: Sněhová královna?!

Zaduje vítr a vefoukne sníh.

Sob: Pssst! Zavřu okno.

Laponka: Nenamáhej se, je zavřené. (*šeptem:*) Sněhová královna nikdy nic nevydá bez boje.

Sob: Jsi stará jako skály a moudrá jako sovy. Víš, který vítr kam běží a znáš prý kouzla. Uvař tomuhle děvčátku nápoj, který mu dá sílu dvanácti mužů, aby přemohlo Sněhovou královnu!

Laponka *se zasměje*: Sílu dvanácti mužů... To by toho asi zmohla!

Zaduje vítr a vefoukne sníh.

Sob: Zavřu okno.

Laponka: Nenamáhej se, je zavřené.

Sob: Pomůžeš?

Laponka: Kaj je opravdu u Sněhové královny. Má tam všeho dost. Pohodlí, bohatství, nač si vzpomene. Obdivuje ledovou krásu, zbožňuje Sněhovou královnu.

Zaduje vítr a vefoukne sníh.

Sob: Zavřu okno.

Laponka: Nenamáhej se, je zavřené. To všechno ta vložka. Už ji má i v srdci.

Sob: Ale copak nemůžeš dát Gerdě něco, aby měla moc nade vším?

Laponka: Nemohu jí dát větší moc, nežli už má. Což nevidíš, jak ji lidé i zvířata pomáhají sloužit? Nevidíš, jak daleko se dostala pěšky a bosa. Má ve svém srdci víc síly než my dva dohromady. Jen ona sama může pomoci sobě i Kajovi. Dvě míle odtud začíná země Sněhové královny. Zanes Gerdu k poslednímu stromu a rychle uteč. Dál musí sama.

Zavane vítr s vložkami, sfoukne svíčku a zabouchne vrata, která zmizí.

Sob a Gerda jedou po holé pláni za melodie předchozí písně a vytí vlků. Po objetí kruhu se zastaví, Gerda sestoupí.

Sob: Sbohem.

Gerda: Sbohem.

Sob ji políbí, Gerda ho obejmě a sob odcválá:

Sob: A hodně štěstí!

Začíná čím dál silněji svištět mrazivý vítr. Gerda se otočí dozadu a rozpoutá narůstající vánice, z níž se zhmotňuje čím dál větší, přibližující se Sněhová královna. Nakonec vše utne.

Gerda: Sněhová královno, vrať mi Kaje! Je můj!

Královna *výsměšně, studeně*: Vítám tě, Gerdo! Odveď si Kaje, když myslíš, že s tebou bude chtít jít (do vašich domečků z prkýnek a hadrů. Když si na tebe vzpomene! - Chachachacha! - Ale pochybuji o tom. Kaj má totiž r o z u m !

Vzadu se objeví prací zaujatý Kaj, který na zemi cosi sestavuje:

Kaj: Tak - a tak... Nejde to!

Gerda *radostně*: Přece jsem tě našla! - Kaji, co to děláš?

Kaj *aniž na Gerdu pohlédne*: Musím sestavit z ledových ker slovo štěstí. Když se mi to podaří, Sněhová královna mě potřetí políbí a budu u ní moci zůstat navždycky. (*vztekle*) Ale nejde to! Pořád to nejde!

Gerda: Kaji, copak si mě už nepamatuješ?

Kaj *sestavuje dál*: Nevím. Nemám čas. Musím pracovat rychle. Neznám tě.

Gerda: Kaji...

Kaj: Kloužou, pořád kloužou!

Gerda *zapláče*: Kaji...!

...a přitom jí vypadne růže z ruky do Kajových kostek ledu - Kaj se zarazí, strne:

Kaj: Růže! Kde se tu vzala růže? Takovou měla... Takovou jsem dostal... Takovou jsem dal GERDĚ! Gerdo! Má milá Gerdo! Jaké ŠTĚSTÍ!

Sněhová královna zařve - zaječí a vypaří se.

Herec a herečka zpívají píseň CESTY II

Cesty vedou sem a tam
nahoru a dolů
nejkrásnější cesta vede
vždycky zpátky domů

Někde je zatáčka
jinde to jde z kopce
hrajeme a zpíváme
ať poslouchá, kdo chce!

Slunce nám nevadí,
déšť, ani hlad,
člověk si poradí
hlavně mít rád!

Z repertoáru Divadelní společnosti Kejklíř Praha, 1997